Neodeslaný dopis

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 01 Červen 2009 04:01

(k odchodu Waldemara Matušky)

Milý Waldo,

nikdy jsme se osobně nesetkali a nepodali si ruku, ale jinak jsme vám mezi sebou nikdy neřekli. Mojí mámě jste si líbil jako chlap, ostatně jako všem ženám a děvčatům v šedesátých letech minulého století. Byl jste jiný, s vousy, ostře řezanou tváří a občas v koženém kovbojském obleku. U táboráků jsme zpívali o tom, že všechno vodnés čas, o sedmi dostavnících a tom, že jste si v šestnácti letech vedl údolím svou lásku. Poté, co pánové Suchý a Šlitr na jevišti divadla Semafor vystřihli v Takové ztrátě krve jeden ze sonetů W. Shakespeara, jste jako chuligán pronesl, že ten Shakespeare musel bejt ale frajer. Po mamince jste dostal hlas, který by vám mohla závidět většina dnešních VIP celebrit, na co jste sáhl, na to jste hrál a měl jste i herecký talent. Vždy jsem měl pocit, že jste chlap, se kterým je príma pokecat v hospodě. Dnes se tomu říká charisma. V roce 1968 jste křičel do tváří mocných píseň Krysař. Pár let předtím jste na pár let zmizel a píseň Schody do nebe, psanou pro vás, nazpíval autor hudby Karel Kopecký. Lidé jako vy vždy vadili troubům a hlupákům u moci. Pak jste přestal patřit všem dívkám, jak jste kdysi zpíval, a vzal jste si kolegyni Olgu z divadla. Narodil se vám syn a najednou jste zase nesměl být a žil jste na druhé straně oceánu s ženou a synem. V listopadu 1989 ulicemi zněla vaše píseň o třešních, které zrály. Vracel jste se domů vždy jen na chvíli, protože za mořem jste měl dům a rodinu. Bohužel, před chvílí jsem si přečetl, že nám již nikdy nezazpíváte. Tak ode mě přijměte alespoň tenhle dopis. Měl jsem vás, milý Waldo, moc rád.